

[02-08-2013]

Jaarmarkt

We vertrekken om zeven uur aan de Bist, het gemeenteplein in Wilrijk. Ik huurde voor de gelegenheid een Volkswagen busje. Er is mij verzekerd dat de motor voldoende kracht heeft om negen madammen te vervoeren.

De ochtend is koel. Een windje beroert de boomkruinen. De wolken schuiven gezapig uiteen. De prille zon belooft een zomerse dag.

Voor de vijfde keer volg ik de route op de kaart. Heen en terug. Ik controleer het benzinepeil nog eens voor de zekerheid. De schuifdeur gaat vlot open en dicht. Maar hoe zit het met de instapmogelijkheid?

“Hoi, hoi. Marie!”

Edna, aan de arm van lange Linda. De hartsvriendinnen komen kwebbelend aangewandeld. Ze wuiven al van ver. Versnellen hun pas. Alsof ik zonder hen zou vertrekken. Ze zijn feestelijk uitgedost. In rood en wit naar de laatste mode. Voor de uitstap van het jaar.

“Jullie zien er prachtig uit,” begroet ik hen, met een kus op elke wang.

“Jij mag er ook zijn. Heel sportief,” kaatsen ze terug.

“Waar blijven de anderen?”

Wij, kuisvrouwen uit Wilrijk en Antwerpen-Kiel vormen een hecht clubje. We spelen contacten aan elkaar door en springen bij als er eentje ziek valt.

Chrissy is zoals altijd overdadig opgemaakt. Haar blauwe oogschaduw past bij het lint van haar strooien hoed. Langs de rand van haar décolleté komt een bikini piepen.

“Straks wil ik lekker zonnen,” knipoogt ze.

Brigitta van Polen sleept de frigobox aan en Aliana uit Marokko zet zuchtend de picnicmand neer. Ze lichten een tipje van het geblokte kleed dat erover ligt. Ze oogsten meteen een applausje.

“Aardbeien, gekregen van mijn madam,” vertelt Brigitta trots.

“Guemarineer in suik’r, ‘n snufje pepre en menthe,” voegt Aliana er sappig aan toe.

“Njam,” fluistert de spichtige Zorya van Oekraïne. De jongste van onze groep. Zwijgzaam als altijd. In een vorig leven was ze paaldanseres in een discotent. Sindsdien nam Brigitta haar onder haar vleugels. Een klokken die er angstvallig over waakt dat haar kuiken op het rechte pad blijft.

Met een hoogrood gezicht komt Nicole aanhollen. Haar mollige voeten geperst in sandaaltjes met een hoge hak. Haar boezem deint op en neer. Met een zakdoek waait ze zich koelte toe.

“Onze meneer wilde absoluut een gekookt eitje als ontbijt. Waarom net vandaag? Hij wist toch dat ik een vrije dag had,” hijgt ze.

“Of misschien net daarom. De zot...” Ze slikt nog net een vloek in. Het ronde vrouwtje met de verbazend lichte tred, woont in bij een ex-marinier.

“Pis en azijn, al vijftien jaar,” voegt ze er overbodig aan toe.

Het is inmiddels kwart over zeven. Enkel de zwarte Madeleine ontbreekt.

“Marie, laten we vertrekken,” stelt lange Linda voor.

“Ja, doe dat,” eechoot Edna.

“Rij in de richting van waar Madeleine komt. Je weet dat ze het niet zo nauw neemt met afspraken,” vult Chrissy kattig aan. Ik merk dat de groep ongedurig wordt en open de kofferruimte. Manden en tassen worden erin geschikt. De vrouwen zoeken een plaatsje in de minibus. Zorya zit naast mij, omwille van haar wagenziekte.

In eerste versnelling rol ik de parking af.

“Hoera, voor Marie!”

Ik claxonneer driemaal en rijd rond het plein.

Twee straten verder zien we de laatste van ons gezelschap. Madeleine, gekleed ‘en Africaine’ wandelt op haar dooie gemak onder de berkenbomen. Ze komt mee vooraan te zitten tussen mij en Zorya in.

“Bonjour les filles.” Ze ziet er zo verbluffend waardig uit, dat alle venijnige opmerkingen worden inslikt.

Ik stuur ons busje richting Nederlandse grens. Naar de jaarmarkt voor borstels en schoonmaakproducten.

“Marie, geef er een lap op.” Ik druk het gaspedaal wat dieper in van zodra we op de E19 komen.

Aliana haalt als eerste haar boodschappenlijstje boven. Genoteerd door de bazin van het café waar ze ‘s maandags werkt.

“Ne plumeau, dat ik ken. Sckuurborstel z’nder stok, ke’erborstel,... Wat is verschil?” vraagt ze paniekerig.

Er breekt een discussie los. Bezems, borstels, zwabbers. De professionelen meten hun expertise met elkaar. Kokos of synthetisch?

Lange of korte haren? De kwaliteit van poetsmiddelen wordt eveneens op de korrel genomen. Merken worden vergeleken.

Chrissy en lange Linda verdedigen hun tegenstrijdige stelling over antikalkproducten met overtuiging.

In de achteruitkijkspiegel zie ik dat Nicole met haar ogen rolt. Edna zucht diep. De gemoederen raken oververhit.

“Lieve dames,” sust Nicole, “geen geruzie vandaag. Op mijn vakantiedag wil ik liever niet denken aan huishoudkarweien.”

“Gelijk heb je, schat.” De doorrookte mannenstem van Edna bromt instemmend.

“Zullen we gaan zingen?” vraagt Nicole. Voor iemand kan antwoorden zet haar warme altstem een vrolijk hitje in. Iedereen valt bij. De sfeer gaat er met sprongen op vooruit.

Brigitta wil niet onder doen en zingt hoog en met veel vibrato een volkse polonaise. Dan komt Aliana aan de beurt met een pittig Frans deuntje. Edna bast de ondertoon. Madeleine houdt er het ritme in. Ze klapt in haar handen en trommelt op het dashboard. Haar ivoren armbanden tinkelen ondeugend. Zorya zit wat bleekjes tegen het open raam aangedrukt. Een flauwe glimlach krult om haar lippen.

Brigitta deelt flesjes water en frisdrank uit. Een sandwich voor wie nog niet ontbeten had.

Linda beklagt zich over de sikkeneurige dame waar ze op woensdag kookt. Edna vervolledigt met gekruide details. Daarop vertelt Nicole een smeug verhaal over de amoureuze escapades van haar gekke militair. Chrissy schept op over haar nieuwe vent. Een bodybuilder, goed geschapen.

Ik luister verstrooid naar de voort kabbelende gesprekken. Recente visrecepten. Geroosterde kerstomaatjes. Zonder boter of room. Goed voor de lijn. Een efficiënt dieet. Enkel ananas. Mijn dagdromen kneden zich tot een balletje. Het spat als een zeepbel uiteen tegen de voorruit. Ik concentreer mij terug op de weg. Nog vijftig kilometer te gaan.

Met moeite krijg ik de koffer van ons busje dichtgeklapt. We lieten ons met plezier door de marktkramers de nieuwste snufjes aansmeren. De buit is aanzienlijk, het budget serieus overschreden. De dames kakelen opgewonden door elkaar. Uitgelaten als een groep schoolkinderen, bereiken we het recreatiedomein de Lilse Bergen.

We spreiden handdoeken uit op het strand. De lunch wordt vrolijk onthaald. Aliana deelt de gekoelde witte wijn in plastic bekertjes rond. Het restje aardbeien werkt Brigitta gretig naar binnen. Chrissy, in bikini, smeert haar schouders extra in. Rond en wellustig. Ze lonkt naar een kelner die peentjes zweet onder zijn te krappe uniform. Edna kijkt gegeneerd weg. Ze bouwt een torentje zand over haar voeten. Een sigaret bungelt in haar rechter mondhoek. Nicole, inmiddels in shorts en een topje, houdt met lange Linda een watergevecht. Het werkt aanstekelijk. Een groep kinderen doet mee. Madeleine waagt zich te ver om een bal te vangen. Haar kleurrijke jurk zwabbert als een natte dweil om haar dijen. Zorya jaagt met een mattenklopper wespen na. Ik lik loom een ijsje. Pistache.

Mieke Vandromme